

Τουρκικό προξενείο, ελληνικό κράτος και Αριστερά

Το τουρκικό προξενείο ήταν ανέκαθεν το καλύτερο επιχείρημα για να δικαιολογήσουν, κυρίως τα κοινοβουλευτικά κόμματα, τις ρατσιστικές και καταστροφικές τους πολιτικές εις βάρος της μειονότητας, αλλά -δυστυχώς- και για να ρίξει τη μπάλα στις κερκίδες ένα μεγάλο κομμάτι της Αριστεράς.

«Για το προξενείο δε μας λες, όμως!»

Κάθε φορά που μιλώ σ' εκδηλώσεις, είτε σε παρέες με συντρόφους από διάφορους χώρους, και κάνω αναφορά στη τουρκική μειονότητα και στα δικαιώματά που της στερούνται, έχω αντιδράσεις. Από το «Στην Αριστερά πρέπει να μιλάμε κοινή γλώσσα, δεν υπάρχει τουρκική μειονότητα, μουσουλμανική μειονότητα είναι», μέχρι και το «όποιος στην Ελλάδα μιλάει για ύπαρξη τουρκικής μειονότητας είναι πράκτορας της Άγκυρας».

Κάθε προσπάθειά μου να επιχειρηματολογήσω με Λένιν ή Ρόζα ήταν μάταιη. Μου μιλούσαν για «πατριωτισμό του ΕΑΜ», ξεχνώντας, βέβαια, πως στα χρόνια της Κατοχής ή και νωρίτερα ο «Ριζοσπάστης» έγραφε για την τουρκική μειονότητα που καταπιεζόταν απ' τη φασιστική κυβέρνηση... ή πως ο ΔΣΕ έβγαζε τουρκόφωνη εφημερίδα, τη Savaş (Πόλεμος), ειδικά για τους μειονοτικούς. Δηλαδή ακόμη και το ΕΑΜ «μέχρι εκεί που μας συμφέρει».

Εντέλει αυτή η στρατηγική έκανε πολλούς στην Αριστερά ν' ακολουθούν την επίσημη κρατική γραμμή και στο μειονοτικό: δηλαδή, να βλέπουν τη μειονότητα σύσσωμη να καθοδηγείται από το τουρκικό προξενείο, άρα να είναι επικίνδυνη.

Να σας πω, λοιπόν, για το προξενείο

Το προξενείο της Κομοτηνής, όπως κάθε προξενείο, κάνει τη δουλειά του. Υπηρετεί τα συμφέροντα του τουρκικού κράτους.

Σαφώς και πληρώνει κι εξαγοράζει μειονοτικούς όπως κάνουν άλλωστε και τα ελληνικά προξενεία στην Αλβανία και στη Δημοκρατία της Μακεδονίας. Φήμες και έγγραφα των Wikileaks μας λένε πως χρηματοδοτεί περίπου 5 χιλιάδες νοματαίους της κοινωνίας (από 120 χιλιάδες πληθυσμό).

Από 'κει και πέρα, τί κάνουμε εμείς ως Αριστερά για να πάρουμε την πλειοψηφία της μειονότητας με το μέρος μας; Τί έχουμε να πούμε για τις ανάγκες των ανθρώπων αυτών που κάποιοι άλλοι τους εκμεταλλεύονται και τους καταπιέζουν; Όταν ο λαός ζητά το λογικό και φυσιολογικό, να εκλέγει τη Διαχειριστική Επιτροπή της Μουσουλμανικής Περιουσίας (Βακούφια) κι εσύ λες «Αυτή είναι θέση και του προξενείου, δε γίνεται», πώς ακριβώς θέλεις να τους προσεγγίσεις; Ή όταν σου λέει πως θέλει να λειτουργήσουν ξανά οι σύλλογοί του, που ήταν επί δεκαετίες νόμιμοι και μετά απαγορεύτηκαν, και συ του απαντάς με το ίδιο επιχείρημα;

Τί κάνουμε για να δείξουμε πως όντως είμαστε μαζί με τον απλό λαό και θέλουμε να μοιραστούμε μαζί του ψωμί και τριαντάφυλλα; Πώς θα πείσουμε τον εργάτη και την υπάλληλο, τον γεωργό και τη νοικοκυρά, πως εμείς είμαστε Αριστερά και δεν είμαστε σαν τους άλλους, ώστε να τους τραβήξουμε επιτέλους απ' την αγκαλιά των «δικών τους» εθνικιστών – όπως είναι το ΚΙΕΦ;

Για το (βαθύ) κράτος δε μας λέτε, όμως!

Και το χειρότερο απ' όλα είναι πως όλοι αυτοί οι κύριοι, που μιλάνε στ' όνομα της Αριστεράς, δε λένε κουβέντα (από μόνοι τους, αν δε τους αναγκάσεις να τα καταγγείλουν) για τις πρακτικές του ελληνικού (βαθέως) κράτους στην περιοχή.

Είδατε απ' όλους αυτούς καμιά καταγγελία για την περιφορά επιταφίου σε αμιγές μειονοτικό χωριό, την πλέον γνωστή Εχίνο, το Πάσχα του 2015;

Είδατε καμιά καταγγελία για την ανακοίνωση της «Ομάδας Υψηλής Αστυνόμευσης», το 2017, που καλούσε τους «Φρουρούς της θράκης» να τιμωρήσουν (!) κάποιους μειονοτικούς, όπου νούμερο 1 στη

λίστα ήταν ο συντάκτης αυτού του κειμένου;

Είδατε καμιά καταγγελία για τα απειλητικά τρικάκια που ρίχτηκαν στα μειονοτικά χωριά πριν από την επίσκεψη του Ερντογάν στη Θράκη το 2018; Κ.ο.κ.

Δεν είδατε. Διότι αυτά είναι «ψιλά γράμματα». Όπως δε θα τους βλέπετε ποτέ να καταγγείλουν το «βρώμικο» ρόλο του Γραφείου Πολιτικών Υποθέσεων που είναι στην ουσία «προξενείο μέσα στην ίδια τη χώρα», ούτε το μαύρο χρήμα που ρέει στην περιοχή από τα κρυφά κονδύλια του ΥΠΕΞ. Τι Αριστεροί είναι αυτοί λοιπόν; Αριστεροί σύμμαχοι του βαθέως κράτους;

Πρέπει επιτέλους να φύγουμε απ' το μαντρί του κράτους

Η Αριστερά, δοκιμάστηκε σε πάρα πολλά ζητήματα τη τελευταία δεκαετία, αλλά κυρίως μετά το «μακεδονικό», «καθάρισε τα έντερά της». Το ένα κομμάτι της -δυστυχώς- διάλεξε να ενσωματωθεί στο κράτος, ενώ τ' άλλο έμεινε αντικαπιταλιστικό, διεθνιστικό, αντιεθνικιστικό. Ότι έγινε αυτό είναι καλό.

Τώρα πρέπει εμείς, οι δεύτεροι, παίρνοντας βάση όλες αυτές τις εμπειρίες να ξαναφτιάξουμε το χώρο μας.

Έτσι, λοιπόν, σ' ότι αφορά τα «δικαιωματικά», να λέμε δυνατά και καθαρά πως είμαστε με τους αγρότες και προλετάριους της τουρκικής μειονότητας, ενάντια σ' όλους εκείνους που την εκμεταλλεύονται και την καταπιέζουν. Πως εμείς διεκδικούμε το αυτονόητο, αυτό που κάθε αριστερά κάθε λαού πρέπει να κάνει, να της δοθούν όλα τα δικαιώματα που έχει ο υπόλοιπος λαός, ισονομία και ισοπολιτεία, που δεν είναι καν αριστερό σύνθημα αλλά απλώς φιλελεύθερο, χωρίς να ρίχνουμε τη μπάλα στην κερκίδα με τα «ναι μεν αλλά» και τα «προξενεία». Δεν είναι αρκετό από μόνο του αυτό, αλλά χωρίς αυτό δεν πάμε πουθενά. Είναι απαραίτητο. Αριστερά που δεν ζητά πρώτα απ' όλα ισονομία και ισοπολιτεία δεν είναι Αριστερά. Σ' όλες τις χώρες του κόσμου αυτό ισχύει.

Πρέπει να λέμε δυνατά και καθαρά πως εμείς είμαστε δίπλα στην

τουρκική μειονότητα, όπως και στην μακεδονική μειονότητα, δίπλα σε πομάκους και ρομά, πρόσφυγες και μετανάστες, γκέι και λεσβίες, δίπλα σ' όλους τους καταπιεσμένους της χώρας αυτής. Πως όλες κι όλοι μαζί παλεύουμε για να ζήσουμε επιτέλους το «πανηγύρι των καταπιεσμένων»! Όταν θα έρθει εκείνη η μέρα ποιος θα περνά τις πόρτες του προξενείου; Τίποτε δεν είναι πιο βολικό για το Προξενείο από το να κρατά η Αριστερά μακριά τη μειονότητα. Κάποιοι της λένε «Όλοι ίδιοι είναι, ελάτε λοιπόν σε μας, που είμαστε αρκετά δυνατοί για να σας προστατέψουμε». Όχι, δεν είμαστε όλοι ίδιοι, είμαστε η Αριστερά της θράκης και παλεύουμε να γίνουμε αρκετά δυνατοί για να προστατεύουμε όλο το λαό της θράκης.

Φωνάζουμε δυνατά και καθαρά πως εχθρός μας δεν είναι οι καταπιεσμένοι ούτε οι διαφορετικοί αυτής εδώ της χώρας, αλλά ο καπιταλισμός και το κεφάλαιο που χρησιμοποιεί τις διαφορές μας για να μας χωρίσει. Εμείς θα ενωθούμε και αυτά θα τα τσακίσουμε με τους κοινούς μας αγώνες!

Και ο κόσμος, που δεν είναι χαζός αλλά έχει μάτια και βλέπει, αυτό θα το εκτιμήσει.

Μουσταφά Τσολάκ Αλή

*Το κείμενο αυτό, σε πιο σύντομη μορφή, δημοσιεύθηκε στην εφημερίδα «Πριν» του Σαββάτου 25/4/20.

Πηγή: <https://www.tiken.net>